

Egy vagy...

Te vagy az autó, mellyel magad után jársz.
Te vagy az étel, amit naponta zabálsz.

Egy vagy a házzal, melyben laktál,
magad vagy az álom, éjben vak tál,
ahová könnyed csorog,
levesnek edd meg,
s húsod alatt ropog
csontod, szopogasd le!

Ezer kicsi éren körbefolyod magad,
barna, csípős vérrel, mint szeretetével.
Növeszted a hajad,
dagadsz, mint a Hold,
és félsz, hogy minden éjjel kobold
vagy rák gabalyodik tincseid közé,
és óriás ollóival lassan megkopaszít.

Egy vagy a rúzzsal, amit vettél,
hervadt rúzsrózsza,
amit mosoly helyett kentél,
a mindig öreg tél
ellen, hogy kí ne szárítsa nevetésed,
lédús, hidratált örömeid,
hogy élvezhesd majd pénzvetésed
szaporodó hajtásait.

Hogy ne kelljen megöregedned,
pókháló ködében megnézni arcod,
ahogy még felsejlesz magadból...
szuper kocsidon: magad alá tolt mankón
menekülsz, míg megvált egy karambol!